

— Τί ζητῶ, κύριε; Τί ζητῶ; Παρ' ὀλίγον νὰ πέσω θῦμα ληστείας, δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, σεῖς δὲ παίζετε μπεζίκι καὶ μοῦ λέτε τί ζητῶ;

— Μάλιστα! Τί ζητεῖτε, ἀφοῦ τὴν ἐγλυτώσατε;

— Ναί, τοῦ ἀπαντῶ, δὲν μ' ἐγλυτώσατε ὅμως σεῖς, ἀλλὰ τὸ πιστόλι μου!...

— Τὸ πιστόλι σας; *Ααα! ὥστε λοιπὸν ὀπλοφορεῖτε, κύριε;

Καὶ ταυτοχρόνως ἐξαγριωθείς ὁ φρουρὸς ζητεῖ νὰ μοῦ το κατασχέση. Διταρτύρομαι, φωνάζω, ἀλλὰ ματαιῶς. Ἀπὸ τοὺς λωποδύτας τὴν ἐγλύτωσα ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ κ. ἀστυνομός, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὠδηγήθην, μοῦ ἔκαμε τὸ ἐξῆς μάθημα:

— Αὐτό, κύριε, ποῦ ἐκάματε νὰ βγάλετε περιστροφὴ, εἶνε πρᾶξις ἀξιόποινος, ἔστωντας καὶ νὰ ἦταν λωποδύτης τοῦ λόγου του. *Ἐπρεπε ν' ἀφήσης, κύριε, νὰ σὲ ληστεύσουν, νὰ μάθης κατόπιν τοὺς ληστές, νὰ παρουσιασθῇς τὴν ἐπομένην ἐδῶ καὶ νὰ ζητήσης τὸ δίκαιόν σου διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ... *Ἐτσι κάνουν οἱ νομοταγεῖς καὶ οἱ φρόνιμοι πολῖται. Ἐννόησες; *Ἐλα, τώρα, μάρς!.. Πήγαινε!..

*Α θ ἦ ν α ι, 1909.

ΒΕΛΛΕΒΟΥΛΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἡ νύχτα, ποῦ μᾶς πρόλαβε στὸ γκρεμιο ῥημοκκλησι,
καὶ φοβισμένη ἄνωγ' ἄνωγ' μου τὰ μάτια σου εἶχες κλείσει,
κ' ἐγὼ — γλυκὸ νανούρισμα — τραγούδια σου εἶχα ψάλει,
μὴ λησμονῆς, μικροῦλα μου, νὰ ξαναπᾶμε πάλι,
ναῦροῦμε τὸν πνευματικό, πῶχει ἀπ' τὰ χρόνια ἀσπρίσει,
νὰ μᾶς ἀλλάξῃ στέφανα στὸ γκρεμιο ῥημοκκλησι.

Πέργαμος, 1909

ΚΩΣΤΑΣ ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ